

Hồi thứ Sáu NHỜ QUÁI THÚ ANH THOÁT CHẾT

Nàng toan xoay tay đánh xuống, nhưng hai cánh tay nặng tựa ngàn cân không sao nhất nổi được. Bị bao nhiêu tuyệt vọng chồng chất lên đầu óc, nàng bất giác ngấm ngấm thở dài, miệng lẩm bẩm:

– Thôi thế là xong rồi!

Nữ lang càng ôm chặt lấy Độc Cô Nhạn nàng tự nhủ:

– Nhạn ca! Nhạn ca! Được ôm Nhạn ca mà chết. Tiểu muội lấy làm thỏa mãn lắm rồi! Xuống âm cung chúng ta sẽ kết thành đôi lứa...

Hai mắt nàng nhắm chặt. Nước mắt trào ra. Trên môi thoáng một nụ cười thỏa mãn.

Bỗng nàng cảm thấy một cơn đau kịch liệt. Toàn thân run lên bần bật. Nàng nghiến chặt hai hàm răng, hai tay vẫn ôm ghì lấy Độc Cô Nhạn.

Đột nhiên người nàng lại rung động. Nhưng lần này không phải tự nàng rung động mà bị Độc Cô Nhạn nằm ở dưới cửa quật...

Nữ lang hơi giật mình kinh hãi vừa vui mừng vội trầm giọng la lên:

– Độc... Cô... Nhạn!... Nhạn... Ca...

Độc Cô Nhạn quả nhiên đã hồi tỉnh nhưng chàng chưa tỉnh hẳn. Chàng giương mắt trừng trừng nhìn Nữ lang áo lục lộ vẻ kinh dị lên tiếng:

– Thẩm Thiển Hoa?...Cô nương...

Đột nhiên hai con Chế ly lại ngoạm chân chàng. Chàng chưa dứt lời khế đẩy Nữ lang áo lục ra, vung tay lên phóng chưởng...cường lực của chàng xem chừng chưa mãnh liệt cho lắm nhưng nó còn có uy lực hơn chưởng lực của Nữ lang áo lục nhiều.

Bỗng nghe một tiếng rú quái gở rồi đánh rầm một tiếng.

Một con Chế ly bị trúng chưởng lực văng vào vách nát nhừ, rớt xuống đất.

Con Chế ly kia liền rú lên một tiếng, chuồn qua kẽ hở chân tường trốn ra. Nhưng thủ pháp Độc Cô Nhạn mau lẹ không biết đến đâu mà nói. Công lực chàng bây giờ lại mãnh liệt phi thường. Chàng vung tay phóng chỉ ra điểm.

Con chế ly chưa luồn qua khe tường đã bị chỉ phong điểm trúng thủng ngực máu chảy lênh láng mặt đất, nằm chết tại đó.

Độc Cô Nhạn ra tay hạ sát hai con Chế ly rồi đứng thẳng người lên, Chàng đảo mắt nhìn bốn phía đầy lòng nghi hoặc hỏi:

– Thắm cô nương! Đây là đâu? Hai con quái thú này là con gì? Tại sao cô nương với tại hạ cùng vào chốn này?

Chàng còn có vô số mối nghi ngờ, nhưng trong lúc thẳng thốt chưa nhớ hết được.

Thắm Thiến Hoa không trả lời hỏi lại:

– Thương thế của Nhạn ca thế nào?

Rồi nàng không nói được nữa, thở lên hồng hộc.

Độc Cô Nhạn ngửi thấy một mùi kích thích như thọc vào mũi. Chàng nhìn qua một lượt rồi nháy xỏ lại chỗ kẽ hở chân tường. Hai tay chàng khẽ đẩy.

Lập tức lại một trận lách cách vang lên. Vách đá bị đẩy lên cao bốn năm thước. Một luồng gió lạnh ùa vào trong thạch thất xua tan mùi xú uế đi một phần lớn.

Sau khi Độc Cô Nhạn đánh chết được hai con Chế ly, lại đẩy cho vách đá nâng cao lên, đầu óc chàng tỉnh lại nhiều.

Chàng nhớ lại từ lúc cùng Thiên Long Thiên sư tử đấu rồi bị thương. Sau đó chàng vào trong tòa phế miếu gần bờ sông Đoạn Hồn. Nơi đây chàng lại bị Lũng Hữu Song Kiêu toan gia hại. Chàng còn nhớ cho đến lúc khi bị khí huyết đảo ngược rồi mê đi. Từ đó về sau chàng không biết gì nữa.

Tuy nhiên chàng được trời phú cho tính thông minh mau hiểu, nhưng việc xảy ra sau khi chàng đã mê đi rồi, dĩ nhiên chàng không hay biết gì nữa mà cũng đoán ra là mình được Thắm Thiến Hoa kịp thời đến cứu mạng cho rồi đem chàng đi tìm thầy chữa thuốc, không ngờ lại bị người giam hãm vào nơi đây!

Chàng tự hỏi:

– Thương thế mình rất trầm trọng. Đang lúc vận công điều dưỡng trong tòa phế miếu mình bị Lũng Hữu Song Kiêu đến quấy phá khiến cho ngũ tạng lệch lạc, khí huyết chạy ngược đường. Theo lẽ thì mình không tài nào còn sống được, mà sao bây giờ mình còn tỉnh lại?

Độc Cô Nhạn đảo mắt chăm chú nhìn hai con Chế ly chết nằm lăn đó rồi lại đưa tay lên sờ huyết thái dương thấy bị cắn thủng. Chàng thốt nhiên tỉnh ngộ hỏi:

– Thắm Cô nương! Cô nương có biết hai con quái thú này tên gì không?

Thắm Thiến Hoa hít mấy hơi chân khí. Tinh thần nàng khôi phục lại khá nhiều. Nàng nhìn Độc Cô Nhạn đáp:

– Theo lời Tư Đồ lão nhi nói thì hai con quái thú đó tên là Chế ly.

Độc Cô Nhạn ngẫm nghĩ một chút rồi nổi lên tràng cười ha hả. Tiếng cười như sấm dậy mùa hạ ở trong nhà thạch thất lại càng vang dội khiến cho Thắm Thiến Hoa phải ù tai.

Thẩm Thiến Hoa nóng nảy đậm chân hỏi:

– Nhạn ca cười gì vậy? ở vào tình thế này mà Nhạn ca hãy còn cười được ư?
Thương thế Nhạn ca bây giờ ra sao?

Độc Cô Nhạn thôi không cười nữa hỏi lại:

– Đây là đâu? Tư Đồ lão nhi là ai?

Thẩm Thiến Hoa nhú cặp lông mày đáp:

– Đây là động Bạch Cốt núi Bắc Mang. Tư Đồ lão nhi là tổng quản nơi đây.
Động chúa là ngoại tổ của tiểu muội...

Độc Cô Nhạn ngắt lời:

– Phải chăng lệnh tổ là Lê Vi Tử, đệ nhất thần y trên chốn giang hồ hiện nay?

Thẩm Thiến Hoa đáp:

– Phải đó! Nghe có người bị chứng cố tật khó lòng chữa khỏi. Tư Đồ lão nhi thiện tiện chủ trương, hấn toan dùng trái tim của hai chúng ta để chữa bệnh cho người.

Độc Cô Nhạn cả cười hỏi:

– Hấn nói vậy mà cô nương cũng tin lời được sao?

Thẩm Thiến Hoa ngăn người ra đáp:

– Dù tiểu muội không tin thì cũng không làm gì được. Trời ơi! Thương thế Nhạn ca bây giờ ra sao?

Độc Cô Nhạn trầm ngâm một lát rồi đáp:

– Tạt hạ bị 93 cao thủ các giới võ lâm rượt theo để hạ sát tại hang Hồ Lô núi Nhật Nguyệt. Cả bọn chúng đều bị tạt hạ giết chết hết không còn sót một mống. Nhưng lại bị thương rất nặng. Trước Vọng Hương đài bên sông Đoạn Hồn, tạt hạ lại đả thương Không Động Tứ Kiếm rồi cùng Thiên Long hòa thượng tử đấu chân lực. Thế là hai lần tạt hạ bị nội thương cực kỳ trầm trọng. Tại hạ tưởng tính mạng mình nguy đến nơi rồi. Khổ hơn nữa là mình đang điều dưỡng lại bị Lũng Hữu Song Kiêu đến rặc rối làm cho ngũ tạng lệch lạc, khí huyết nôn nao.

Thẩm Thiến Hoa vội nó:

– Tiểu muội muốn biết tình trạng thương thế hiện giờ của Nhạn ca ra sao!

Độc Cô Nhạn đáp:

– Hiện giờ?...

Rồi chàng buông tiếng cười rộ nói tiếp:

– Hiện giờ thì không nguy lắm.

Thẩm Thiến Hoa hỏi:

– Sao đại ca không nói kỹ hơn một chút cho tiểu muội hay?

Độc Cô Nhạn đáp:

– Con Chế ly tính tình giảo quyệt mà lại hung ác. Nó sống được đến quá trăm tuổi mình nó cứng như sắt, đao kiếm chém không vào. Nó chuyên hút máu người, ăn óc người, nên trong mình nó có một thứ tinh tủy kiên cố. Lúc nó hút máu tại hạ đã thở hút làm cho chân khí luồn vào trong người tại hạ nên lục phủ ngũ tạng tại hạ đã lệch lạc và khí huyết ứ trệ nhờ tinh khí bồi nguyên cố bản của nó mà tạm thời lưu thông khoan khoái.

Thẩm Thiến Hoa nhì Độc Cô Nhạn bằng cặp mắt thiết tha nói:

– Như vậy thì Nhạn ca tiếp tục vận công để điều dưỡng cũng có thể mau phục hồi được nguyên khí.

Độc Cô Nhạn lắc đầu đáp:

– Không được đâu! Thương thế tại hạ vô cùng trầm trọng, vả lại tình hình lúc này liệu cô nương có thể hộ vệ cho tại hạ vận khí điều dưỡng ít nhất là một ngày một đêm được chăng?

Đây quả là một vấn đề nan giải. Hiện thời hai người đang ở trong hang cộp, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra tai họa bất trắc.

Thẩm Thiến Hoa tuy võ công cao cường, nhưng cứ tình hình vừa qua mà xét thì dù nàng muốn hộ vệ cho Độc Cô Nhạn ngồi yên điều dưỡng trong một ngày đêm, lẽ dĩ nhiên là không thể được.

Thẩm Thiến Hoa nhăn tít cặp lông mày ra chiều lo lắng đáp:

– Vậy thì chúng ta phải nghĩ cách rời khỏi nơi đây tìm đến chỗ nào yên tĩnh hơn.

Độc Cô Nhạn ngắt lời:

– Cũng không được! Muốn ra khỏi chốn này tất phải trải qua một trường ác đấu, mà thương thế tại hạ chỉ tạm thời bình phục. Nếu dùng sức lực quá độ thì thương thế lại phát tác cũng đi đến chỗ chết mà thôi...

Thẩm Thiến Hoa cặp mắt long lanh ngấn lệ nói:

Nhạn ca bất tất phải ưu tư quá độ. Nếu chưa rời khỏi nơi đây thì bắt đầu điều dưỡng ngay đi. Tiểu muội xin đem hết sức mình ra mà hộ vệ. Nếu lòng trời còn tựa đôi ta thì Nhạn ca có thể ngay trong thạch thất này.

Độc Cô Nhạn cả cười đáp:

– Thế cũng vô ích!

Thẩm Thiến Hoa tức giận dậm chân hỏi:

– Tại sao vậy?

Độc Cô Nhạn lạnh lùng đáp:

- Dù cô nương có thể hết sức chịu đựng nhưng tại hạ không muốn tiếp nhận!
Thẩm Thiến Hoa hai giong nước mắt đầm đìa nhỏ giọt nàng lớn tiếng la hỏi:
- Tại sao? Tại sao?...

Độc Cô Nhạn đáp:

- Vì tại hạ đã tuyên lời trọng thệ trước hoàng thiên là suốt đời không thân cận một ai! Nhất là đàn bà con gái. Lòng tại hạ đã nguội lạnh lắm rồi!

Thẩm Thiến Hoa ghen ngào nói:

- Vì cứu Nhạn ca mà tiểu muội dứt tình mẫu tử để dẫn thân vào nơi nguy hiểm, dù có phải hy sinh tánh mạng cũng cam lòng. Thế mà Nhạn ca lại lạnh nhạt với tiểu muội như vậy ư?

Độc Cô Nhạn đưa mắt nhìn sang hướng khác. Vẻ mặt vẫn trơ trơ, chàng đáp:

- Tại hạ đã cứu mạng cho cô nương trên núi Long Thú. Nay cô nương lại cứu mạng cho tại hạ. Thế là xong nợ. Từ nay sắp tới tại hạ sống mà cô nương chết hay hay tại hạ chết mà cô nương sống cũng chẳng còn nợ nần gì nhau nữa.

Thẩm Thiến Hoa tức quá khóc rống lên nói:

- Độc Cô Nhạn! Người thật là gan tim dạ sắt không thể nào hiểu được nỗi lòng người. Ta cảm hận lắm đó...

Độc Cô Nhạn vẫn mặt lạnh như tiền. Chàng đảo cặp mắt nhìn quanh rồi nói:

- Bất luận mối quan hệ giữa tại hạ và cô nương sau này ra sao chưa biết, nhưng hiện giờ phải hợp tác với nhau một chuyện nữa để ra khỏi chốn này rồi sẽ tính.

Trời phú cho đàn bà con gái bao giờ cũng có tính tình nhu thuận.

Nàng rầu rầu nét mặt buông tiếng thở dài dịu giọng:

- Trái tim của tiểu muội đã bị Nhạn ca xâu xé. Nhạn ca bảo sao tiểu muội cũng y lời.

Độc Cô Nhạn cười nhạt, đột nhiên chàng phóng chưởng đánh vào vách đá. Sau một trận vo ve vang lên, một luồng ánh sáng ngũ sắc từ lòng bàn tay chàng vọt ra đánh sầm một tiếng.

Tiếp theo một trận rào rào. Cát, đá trút xuống như mưa.

Chỉ trong nháy mắt, bức tường đá hiện ra một lỗ thủng chừng ba thước vuông.

Độc Cô Nhạn đã phóng ra một nhát “Ngũ Hành Thần chưởng”. Bất luận vật gì cứng rắn đến đâu đụng phải cũng vỡ tan tành.

Độc Cô Nhạn nở một nụ cười ngạo nghễ:

- Chưa biết tiền đồ ra sao, nhưng ít ra chúng ta cũng có thể rời khỏi được nơi

thạch thất này.

Thẩm Thiến Hoa vẫn còn lo ngại hỏi:

– Nhạn ca đã đánh chết đôi quái thú. Lại phá thủng bức tường đá. Chẳng lẽ họ không hay gì hay sao?

Độc Cô Nhạn đáp:

– Không phải thế! Trái lại họ biết rất rõ.

Thẩm Thiến Hoa lại hỏi:

– Vậy mà sao không thấy động tĩnh gì?

Độc Cô Nhạn hững hờ đáp:

– Một là bọn họ muốn lợi dụng những cơ quan mai phục để bắt chúng ta phải chịu phép, vì họ cho rằng chúng ta đều không hiểu gì về kiến trúc ngũ hành...

Thẩm Thiến Hoa giương cặp mắt tròn xoe lên hỏi:

– Dĩ nhiên chúng ta có hiểu gì đâu?

Độc Cô Nhạn nói:

– Vừa rồi tại hạ phóng chưởng ra, bất luận đánh vào đâu, nơi đó cũng biến đổi bộ mặt chứ không thể giữ nguyên vẹn được.

Thẩm Thiến Hoa ngạc nhiên hỏi:

– Lúc trước tiểu muội gặp Nhạn ca, ca còn không hiểu gì về cách bố trí các cơ quan. Thế mà mới vồn vẹn hơn một tháng...

Độc Cô Nhạn ngạo nghễ ngắt lời:

– Hơn một tháng trời là dài quá rồi! Tại hạ có thể nói trắng là đã nghiên cứu Cửu Cung Bát Quái, Âm Dương Ngũ Hành, cùng cách kiến trúc về thổ mộc chỉ mất có ba ngày.

Thẩm Thiến Hoa ngập ngừng:

– Nhạn ca thật là một quái kiệt thần bí không ai biết đâu mà lường được. Nhưng...

Độc Cô Nhạn ngắt lời:

– Lại còn nguyên nhân thứ hai nữa là giả chúng biết tại hạ bị trọng thương mà bây giờ còn dậy được thì chỉ ba chữ “Độc Cô Nhạn” cũng đủ làm cho họ bỏ vía, không dám vọng động, hay ít ra họ phải bố trí một cách khác.

Thẩm Thiến Hoa không nói gì nữa. Nàng nhìn Độc Cô Nhạn bằng cặp mắt sâu thăm thẳm rồi buông tiếng thở dài thườn thượt.

Nàng rất khâm phục Độc Cô Nhạn, lại yêu chàng đến cực điểm. Song hoa kia hữu ý mà bướm nọ lại vô tình. Độc Cô Nhạn vốn lạnh nhạt, khiến lòng nàng uất hận mà chẳng biết làm thế nào.

Độc Cô Nhạn lại cười lạt nói:

– Sau nữa còn một nguyên nhân thứ ba là hiện giờ trong Bạch Cốt động này có mấy vị tân khách. Nên bọn Tư Đồ lão nhi gì đó chưa được rảnh để mà nghĩ đến bọn ta.

– Họ có khách ư? Sao Nhạn ca biết thế?

Độc Cô Nhạn đảo mắt nhìn nàng đáp:

– Tại hạ nghe thấy!

Thẩm Thiến Hoa ngạc nhiên ngắt lời:

– Nghe thấy ư?...Sao tiểu muội chẳng nghe thấy chi hết?

Độc Cô Nhạn hỏi lại:

– Cô nương nghe xa được bao nhiêu?

Thẩm Thiến Hoa hãnh diện đáp:

– Trong vòng mười trượng, dù là chiếc lá rơi cũng không thể qua tai tiểu muội được.

Độc Cô Nhạn cười nói:

– Tại hạ nghe rõ cả hơi thở từng người trong vòng trăm trượng. Bọn khách đến đây ít ra có hai người. Thật là một dịp may cho chúng ta. Chúng ta có hy vọng xông ra khỏi nơi đây một cách bình yên...

Chàng chưa dứt lời đã chuồn mình qua lỗ hổng bức tường để ra ngoài.

Thẩm Thiến Hoa thè lưỡi ra một cái rồi không ngần ngại gì nữa cũng chuồn theo ra liền.

Ngoài huyết động là một đường hầm thẳng tắp. Độc Cô Nhạn không ngoảnh cổ lại, cắm đầu tiến về phía trước.

May mà chàng vẫn có ý đi thong thả nên Thẩm Thiến Hoa mới theo kịp.

Chớp mắt hai người đã ra khỏi nhà thạch thất chừng ba mươi trượng.

Trước mắt chàng bỗng hiện ra ba ngã đường.

Độc Cô Nhạn ngần ngại một chút rồi tiếp tục tiến thẳng về phía trước chứ không rẽ sang hai bên.

Chàng lại đi chừng được hơn trượng thì gặp một gian thạch thất rất rộng. Bên trong toàn bàn cao ghế lớn. Cách trần thiết rất là tề chỉnh, tựa hồ một căn khách sảnh. trên nóc nhà gắn bốn hạt minh châu soi sáng khắp mọi chỗ.

o O o